

Фотопавло

Автор: Юрій Андрухович

Чи легко упіймати застояне повітря
провулків, архаїчних, немов даґеротип,
коли твоя робітня — завалена дровітня,
і не виходять очі, а іноді роти?

І хто нарешті винен, що з нас такі моделі,
що клацає намарне пащека-апарат?
Таким, як наші, пискам — не місце у музеї,
бо ми — не те що камінь чи дикий виноград.

Та все ж фотографуєш. Ці невиразні більма
наповнити душею і зберегти в роках!..
Яка уважна камера, яка чутлива фільма —
просвічують бретельки і вени на руках.

Бо ми кудись течемо й минаємо щомиті,
а з річкової твані волого світить рінь —
коли навколо тьмяно і контури розмиті,
потрібен фотоспалах, як блискавка прозрінь,

потрібно трохи солі, щоб очі проявити,
щоб нас отут зібрати, немов довкіл стола.
Ще мить — і оживемо. Не гнути й не кривити!
І сохнуть, мов полотна, послання від Павла.